

Arrest

nr. 90 617 van 26 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 mei 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 5 juli 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 mei 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest.

Op 24 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 juli 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

I., M. A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Tanzania Verenigde Rep./

geboren te TANGA op 01.01.1961

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.05.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor I., M.A.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 15.05.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde “Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns insziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Tanzania.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 5 juli 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid / de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid ⁽¹⁾ ⁽²⁾ wordt aan (Verklaarde naam) I., M.A. geboren te TANGA, Tanzania /Verenigde Rep./, op 01/01/1961,

van Tanzania /Verenigde Rep. /nationaliteit

het bevel gegeven om uiterlijk op het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland ⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven ⁽⁴⁾.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1950). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijn, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"(...)

Verzoeker kan zich met deze beslissingen niet akkoord verklaren, reden waarom hij beroep aantekent.

Op 29.01.2008 diende verzoeker zijn regularisatieaanvraag in bij de dienst vreemdelingenzaken.

Na een jaar en half werd verzoeker zijn aanvraag ontvankelijk verklaard en werd hij in het bezit gesteld van een oranje kaart.

Op 05.07.2012 kreeg hij dan eindelijk een beslissing ten gronde doch deze was, jammer genoeg, negatief.

Verzoeker heeft meer dan 4 jaar moeten wachten alvorens een beslissing te krijgen van dienst vreemdelingenzaken omtrent zijn medische regularisatieaanvraag.

Dat verzoeker niet kan verweten worden dat er thans een gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige orthopedische en/of andere medische aandoening zou zijn.

Dat hij regelmatig bijkomende medische documenten heeft overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

Dat indien deze documenten niet afdoende waren om de medische problematiek van verzoeker in te schatten, dienst vreemdelingenzaken bijkomende informatie had kunnen opvragen alvorens een beslissing te nemen.

Dat zij dit niet gedaan hebben.

Dat dit niet ernstig is en niet zorgvuldig indien men zelf meer dan 4 jaar wacht alvorens een advies te vragen aan een dokter en een beslissing te nemen.

Dat op deze wijze men uiteraard geen accuraat advies kan geven over de actuele ernstige orthopedische en/of andere medische aandoening van verzoeker.

Dat echter verzoeker thans nog steeds ernstige medische problemen heeft die behandeld dienen te worden en onmogelijk behandeld kunnen worden in zijn land van herkomst en dat hij thans niet in de mogelijkheid is om te reizen.

Dat uit het document van dokter K.H. d.d. 18.07.2012 het volgende blijkt:

Hij is nog steeds in behandeling in verband met bilateraal heupprobleem en rug hernia's. Deze behandeling bestaat uit infiltraties in de rug in een gespecialiseerde pijn kliniek en follow-up in ziekenhuis Middelheim te Antwerpen bij Dr. K. Hiervoor is een afspraak gepland op 04.09.2012. Hij is zeer moeilijk te been. Ik betwijfel of hij een zelfde adequate behandeling kan ontvangen na terugkeer in eigen land en tevens is hij niet in staat om te reizen met deze orthopedische problemen.

Dat hieruit wel degelijk blijkt dat verzoeker thans nog steeds medische problemen heeft en dat hij zelfs niet kan reizen.

In de aanvraag stond uitdrukkelijk vermeld dat indien verdere informatie nodig was, die steeds zou kunnen verstrekt worden.

Dienst vreemdelingenzaken heeft nooit contact opgenomen met verzoeker of zijn raadsman teneinde bijkomende informatie te bekomen wat gezien gelet op de lange tijd alvorens men de aanvraag heeft behandeld zorgvuldig zou geweest zijn doch zij nagelaten hebben te doen.

Het is dienst vreemdelingenzaken die meer dan 4 jaar gewacht heeft alvorens een beslissing te nemen.

Dit kan verzoeker niet verweten worden.

Dat de bestreden beslissing bovendien niet binnen een redelijke termijn genomen werd en een schending vormt van het gewettigd vertrouwen.

Dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat - bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of zijn beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is hij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*

- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te nemen.

In casu werd de bestreden beslissing niet genomen binnen een redelijke termijn zodat het de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt als ook het gewettigd vertrouwen dat bij verzoeker gewekt werd.

Immers in januari 2008 werd de regularisatieaanvraag voor verzoeker ingediend. Op 05.07.2012 krijgt verzoeker plotseling een negatieve beslissing omtrent zijn aanvraag en wordt hem verweten geen accurate informatie bezorgd te hebben over zijn actuele ernstige orthopedische en/of andere medische aandoening.

Dat gelet op het voorgaande in casu:

- Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken. Er is geen enkele reden waarom het onderzoek meer dan 4 jaar diende te duren.
- Dienst vreemdelingenzaken niet zorgvuldig is geweest door geen bijkomende informatie op te vragen aan verzoeker of zijn raadsman hoewel uitdrukkelijk in de aanvraag werd gesteld dat zij steeds bereid zouden zijn voor verdere info.
- Alle noodzakelijke gegevens waren van bij de aanvraag van verzoeker gekend zodat er geen enkele reden was om de beslissing pas te nemen in mei 2012 en ter kennis te brengen in juli 2012

Dat in casu het beginsel van de redelijke termijn dan ook geschonden werd, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel en de beslissing om die reden reeds dient vernietigd te worden.

Gelet op het voorgaande dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen zijn een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en wel om de volgende redenen.

Op 29.01.2008 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Er werden door verzoeker verscheidene bijkomende stukken overgemaakt teneinde zijn medische problemen te staven, namelijk op:

- 08.07.2010
- 06.01.2011
- 11.05.2011
- 28.06.2011
- 23.12.2011
- 26.01.2012

Verzoeker meent dat de arts van dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde bijkomende documenten.

Zo werd geen rekening gehouden met het attest d.d. 19.12.2012 van dokter M.J, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing dat met dit document rekening gehouden werd.

Voor de goede orde wordt dit attest gevoegd in de inventaris.

Op 26.01.2011 werd dit attest overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

Voorts heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat de arts van dienst vreemdelingenzaken stelt, thans wel degelijk medische problemen waarvoor hij behandeld wordt en kan zijn medische problematiek onmogelijk behandeld worden in zijn land van herkomst en kan hij niet reizen. Dit blijkt uit stuk 2, 3 en 4 van de inventaris.

Verzoeker ziet niet in op basis waarvan de arts van dvz zich een oordeel heeft gevormd als zou verzoeker thans geen problemen meer hebben waarvoor behandeling nodig is.

Hij werd niet uitgenodigd door dvz en er werden ook geen nieuwe medische attesten van verzoeker opgevraagd.

Verzoeker heeft dan ook de indruk dat men zijn dossier niet grondig onderzocht heeft en minstens hem niet de mogelijkheid gegeven heeft om zich te laten onderzoeken door de arts van dvz of hem in de mogelijkheid te stellen recente informatie te bezorgen over zijn medische situatie.

Dit is niet redelijk te verantwoorden en niet zorgvuldig.

Bovendien werd verzoeker in het bezit gesteld van een oranje kaart, Al in mei 2009.

Alvorens een beslissing ten gronde te nemen in het dossier van verzoeker mocht minstens van dvz verwacht worden dat verzoeker zou worden uitgenodigd om recente informatie te bezorgen over zijn medische situatie.

Bovendien ligt het absoluut niet aan verzoeker dat dvz pas na meer dan 4 jaar een beslissing ten gronde neemt hoewel de aanvraag werd ingediend in 2008.

Dat dienst vreemdelingenzaken de medische aanvraag van verzoeker ongegrond verklaarde en hem eveneens een bevel gaf om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker meent dat hem onmogelijk een bevel om het grondgebied kon afgeleverd worden omdat hij in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van medische redenen.

Dat verzoeker een verlenging zal aanvragen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat uit het document van dokter K.H. d.d. 18.07.2012 het volgende blijkt:

Hij is nog steeds in behandeling in verband met bilateraal heupprobleem en rug hernia' s. Deze behandeling bestaat uit infiltraties in de rug in een gespecialiseerde pijn kliniek en follow-up in ziekenhuis Middelheim te Antwerpen bij Dr. K. Hiervoor is een afspraak gepland op 04.09.2012. Hij is zeer moeilijk te been. Ik betwijfel of hij een zelfde adequate behandeling kan ontvangen na terugkeer in eigen land en tevens is hij niet in staat om te reizen met deze orthopedische problemen.

Dat hieruit wel degelijk blijkt wat verzoeker thans nog steeds medische problemen heeft en dat hij zelfs niet kan reizen.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen geen rekening heeft gehouden.

Dat minstens de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn op dit vlak.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor migratie en asiel gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werden en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat de staatssecretaris van asiel en migratie bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de staatssecretaris voor migratie en asiel op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

2.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde

motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat uit het voorgelegd medische dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verder wordt er verwezen naar het advies van de arts-adviseur, dat samen met de bestreden beslissing is ter kennis gebracht aan verzoeker. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker betoogt dat hij de aanvraag heeft ingediend op 29 januari 2008. Na anderhalf jaar werd zijn aanvraag ontvankelijk verklaard. Pas na meer dan vier jaar is een beslissing ten gronde genomen. Hij meent dat de 'redelijke termijn' als beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen, te meer nu hij zelf benadrukt dat hij over een "oranje kaart" beschikte en aldus geen schade heeft geleden tijdens het onderzoek van zijn aanvraag. Evenmin kan verzoeker met goed gevolg aanvoeren dat zijn "gewettigd vertrouwen" werd geschonden aangezien het niet is omdat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard deze vervolgens 'automatisch' gegrond wordt verklaard. Bovendien heeft een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Verzoeker voert aan dat door vier jaar te 'wachten' alvorens een beslissing te nemen de arts-adviseur geen accuraat advies kan geven over de actuele ernstige orthopedische en/of andere medische aandoeningen van verzoeker.

De Raad stelt vast, bevestigd door verzoeker in zijn verzoekschrift, dat verzoeker zijn aanvraag op regelmatige tijdstippen heeft aangevuld met actuele medische documenten. Uit het medisch advies van 15 mei 2012 toegevoegd aan de bestreden beslissing en waarvan verzoeker eveneens kennis heeft genomen, blijkt dat de arts-adviseur niet alleen rekening heeft gehouden met de medische getuigschriften van 2008 maar tevens met de medische getuigschriften van 2009, 2010, 2011 en 2012, die verzoeker na de indiening van zijn aanvraag en ter aanvulling van zijn aanvraag heeft verstuurd. De laatste medische stukken dateren van 10 januari 2012, 12 januari 2012 en 17 januari 2012. De arts-adviseur was aldus in de mogelijkheid om in het medisch advies van 15 mei 2012 een 'accuraat' advies te geven over de actuele medische aandoeningen van verzoeker.

Artikel 9ter, § 1, laatste alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze bepaling blijkt dat de adviserende arts geenszins verplicht is om een bijkomend advies op te vragen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies op te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij voldoende geïnformeerd is om een onderbouwd advies te geven (RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585).

Waar verzoeker verwijst naar een document van dokter van K.H. van 18 juli 2012 waaruit blijkt dat hij nog steeds medische problemen heeft en zelfs niet kan reizen, merkt de Raad op dat verzoeker verweerder bezwaarlijk kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met dit document nu de bestreden beslissing is genomen op 24 mei 2012. In de mate verzoeker meent dat hij niet kan reizen, kan hij uitstel vragen van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt namelijk het volgende: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de arts-adviseur niet om bijkomende informatie heeft gevraagd, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat de arts-adviseur bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met alle door hem voorgelegde bijkomende documenten, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de arts-adviseur geen beslissing neemt doch wel een beoordeling maakt van het in het eerste lid van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en van de in de medische getuigschriften vermelde ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling. De arts-adviseur verschaft daaromtrent een advies. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet spreekt van een in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan “*een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”; dat uit deze bepaling blijkt dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling en er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het tweede lid van artikel 9ter, § 1 stelt dat de vreemdeling alle nuttige inlichtingen omtrent zijn ziekte dient over te maken. In het advies van 15 mei 2012 geeft de arts-adviseur een opsomming van de medische getuigschriften die ter staving van de aanvraag werden voorgelegd. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met het attest van 19 december 2012 (bedoeld wordt 19 december 2011) van dokter M.J. Dit attest betreft de uitslag van een radiologisch onderzoek en is gericht tot dr. C.B. De arts-adviseur verwijst in het advies naar het consultatieverslag van 10 januari 2012 opgesteld door dr. B.C. in verband met een raadpleging van 19 december 2011. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur het stuk waarnaar verzoeker verwijst weldegelijk heeft betrokken in zijn beoordeling van het in het eerste lid van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico en van de in de medische getuigschriften vermelde ziekten, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandelingen.

Verzoeker kan bovendien de arts-adviseur en verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de medische stukken *d.d.* 18 juli 2012, 25 juni 2012 en 4 september 2012, die hij in bijlage van het verzoekschrift heeft gevoegd, nu deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. Verweerder kan geen rekening houden met de stukken waarvan hij geen kennis had of kon hebben. Waar verzoeker betoogt dat hij niet werd uitgenodigd door “dvz” en aan hem geen nieuwe medische attesten werden opgevraagd of niet werd uitgenodigd om recente informatie te bezorgen over zijn medische situatie, herhaalt de Raad dat het aan de ambtenaar-geneesheer toegestaan is om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken of bijkomend advies op te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij voldoende geïnformeerd is om een onderbouwd advies te geven (RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585). De vreemdeling dient samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Zo bepaalt artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet dat hij een standaard medisch getuigschrift dient over te maken zoals voorzien door de koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad. Verzoeker heeft op regelmatige basis zijn aanvraag aangevuld met recente medische attesten waarmee de arts-adviseur rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de ziekte. Verzoeker verwijst naar een attest van 18 juli 2012 waaruit een behandeling blijkt in verband met een bilateraal heupprobleem en rug hernia's. Een behandeling die bestaat uit infiltraties in de rug in een gespecialiseerde pijnkliniek. Verzoeker meent dat hij aldus nog steeds medische problemen heeft en zelfs niet kan reizen. De Raad herhaalt dat de arts-adviseur niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een medisch attest dat dateert van ná de bestreden beslissing en niet was voorgelegd ter beoordeling van zijn ziekte. Bovendien blijkt uit het

advies van 15 mei 2012 dat de arts-adviseur de attesten van december 2011 tot januari 2012 heeft onderzocht. De arts-adviseur oordeelde met betrekking tot de behandeling met een infiltratie in de bursa/inspuiting met Diprophos en pijnstilling het volgende *“hoewel hinderlijk betreft deze trochanteritis geen ernstige, levensbedreigende aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter; operatief behandelde heupartrose (...) en discopathie betreffen evenmin ernstige, levensbedreigende aandoeningen met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter.”* In de mate verzoeker aldus meent dat geen rekening is gehouden door de arts-adviseur met de laatste ingediende medische attesten en behandelingen, kan hij niet worden gevolgd nu uit het advies weldegelijk blijkt dat de arts-adviseur deze stukken heeft beoordeeld. De arts-adviseur besluit in zijn advies het volgende:

“Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt mijns inziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkenes leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige orthopedische en/of andere medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Tanzania.”

In de bestreden beslissing wordt de bovenvermelde conclusie van de arts-adviseur geciteerd en besluit verweerder dat *“niet bewezen (is) dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”*.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Waar verzoeker verwijst naar medische attesten van 18 juli 2012, 25 juni 2012 en 4 september 2012, die niet zijn voorgelegd aan verweerder nu deze attesten dateren van na de bestreden beslissing, maakt hij met zijn grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De arts-adviseur heeft alle pertinente medische gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn advies te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, wijst de Raad verzoeker erop dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd op het advies van de arts-adviseur die alle aangehaalde medische argumenten in de aanvraag heeft onderzocht en beoordeeld. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN